

La qüestió de les reformes laborals

Des de la seva promulgació, els sindicats han rebutjat i combatut les reformes laborals de 2010 i 2012. Contra ambdues, van convocar vagues generals. I en cap moment les han acceptat, encara que des de 2012 han abandonat la via de combatre-les en la mobilització i han demanat, en va, diàleg social.

Recordem que, des que es va promulgar en Estatut dels Treballadors en 1980 fins ara hem sofert 12 reformes laborals, totes elles per a retallar una mica d'un estatut que ja va néixer amb la classe obrera en contra.

Ara, després de la formació del govern de coalició del PSOE i Podemos, la derogació de les reformes laborals s'ha tornat una qüestió de plena activitat. I no és clar quins són els límits d'aquesta derogació promesa. En principi, han parlat de derogar immediatament l'acomiadament per malaltia, i derogar, en dues fases, la reforma laboral de 2012. S'entendria, per tant, que la reforma de 2010 es mantindria.

En tot cas, el programa de govern explica que, siguin les que siguin, les modificacions que se'n vagin a adoptar, es faran "en el marc del diàleg social", és a dir, comptant amb la patronal i els sindicats.

La reforma laboral de Zapatero

Aquesta Reforma laboral la va promulgar el govern Zapatero al juny i setembre de 2010. Va ser aprovada en el Congrés amb els vots a favor del PSOE. Van votar en contra ERC, Esquerra Unida, el BNG i Nafarroa Bai). Totes les dretes (PP, CiU, PNB, CC, UPN i UPyD) es van abstenir, per a permetre que fos aprovada.

En aquell moment, a la CEOE li va semblar que la reforma es quedava tala. Els sindicats van rebutjar la reforma i van convocar una Vaga General pel 29 S de 2010

Quins eren els seus continguts? En primer lloc, facilitar l'acomiadament. Es va estendre a molts col·lectius l'acomiadament amb indemnització de trenta-tres dies per any treballat, en lloc de quaranta-cinc dies. Es va crear la figura de l'acomiadament objectiu amb vint dies d'indemnització per any treballat, per a empreses amb pèrdues. I es va crear la figura de l'acomiadament per malaltia: Quan la mitjana d'absentisme laboral en l'empresa superés el 2,5%, es podria acomiadar als treballa-

dors que faltessin al seu lloc de treball més d'un 20% de les jornades hàbils al llarg de dos mesos consecutius, o el 25% en quatre mesos discontinus dins d'un període de dotze mesos.

També es va obrir la possibilitat que empresa i treballadors pactessin en les empreses el despengui salarial del conveni col·lectiu sectorial.

La reforma laboral de Rajoy

La reforma laboral de 2012 va ser aprovada pel govern del PP al febrer-març d'aquest any.

Quins eren els seus continguts? En primer lloc, facilitar encara més l'acomiadament. Es va crear un contracte de "suport als emprenedors", per a empreses amb menys de 50 treballadors, amb acomiadament lliure durant el primer any. Es va ampliar la possibilitat "d'acomiadament objectiu", amb indemnització de vint dies, per al qual ja no era necessari tenir pèrdues. Bastaria amb preveure-les o haver baixat beneficis. S'ampliava la possibilitat de l'acomiadament per malaltia (ja no feia falta un % d'absentisme en l'empresa). Es va generalitzar l'acomiadament amb 33 dies d'indemnització i un topall de 24 mensualitats i es van eliminar els salaris de tramitació en cas d'acomiadament improcedent.

En segon lloc, es va fer un atac frontal al dret a la negociació col·lectiva. Es va eliminar la prevalença del conveni sectorial sobre el conveni d'empresa, es va limitar la utraactivitat dels convenis a un any, després del qual el conveni moriria, i es va establir la possibilitat que l'empresa pogués modificar unilateralment les condicions de treball establertes en el conveni, prèvia consulta amb els treballadors (que, si no hi hagués representació sindical, podria fer-se amb una comissió triada «ad hoc»).

També va desregular els contractes a temps parcial, fent, en la pràctica, molt difícil el seu control i afavorint el frau.

Van votar a favor la majoria de les dretes (PP, CiU, UPN i FAC), van votar en contra PNB, UPyD, CC i les esquerres (PSOE, L'Esquerra Plural, Amaiur, i ERC)

La CEOE va secundar totalment la reforma i els sindicats la van rebutjar i van convocar una Vaga General el 29 de març de 2012.

L'acord de Govern PSOE-UP

Què diu l'acord de govern? "*Derogarem la reforma laboral. Recuperarem els drets laborals arrabassats per la reforma laboral de 2012*". Per tant, es mantindrien totes les facilitats a l'acomiadament incloses en la reforma de 2010? Sembla que, almenys, la intenció dels quals van aprovar el pacte seria derogar alguns aspectes d'aquesta reforma.

Segons l'acord del govern, es derogaria "*amb caràcter urgent (...) la possibilitat d'acomiadament per absentisme causat per baixes per malaltia*". (que, no obstant això, va ser introduït a la reforma de 2010).

També proposen el programa de governs recuperar la ultra activitat dels convenis "*després de la finalització de la seva vigència i fins a la negociació d'un nou*". També es proposen derogar "*la prioritat aplicativa dels convenis d'empresa sobre els convenis sectorials*".

Respecte a la possibilitat de modificació unilateral de les condicions del contracte per part de l'empresa, els signants de l'acord diuen que "*limitarem la capacitat*". Llavors es mantindrà la capacitat d'una de les parts de modificar un acord signat per ambdues, encara que sigui de manera "limitada"?

Tampoc s'elimina la possibilitat d'inaplicació dels convenis col·lectius. Referent a això, només es proposen revisar "*el mecanisme d'inaplicació dels convenis col·lectius, orientant-lo a la desvinculació salarial vinculada a causes econòmiques greus*".

També es proposen modificar "*els processos de modificació substancial de les condicions de treball, revisant les causes i el procediment, garantint la seva reversibilitat i el seu caràcter negociat*". I "*reforçar el control de la contractació a temps parcial, especialment quant a la distribució irregular del temps de treball contractat*" (el que contribuiria a reduir l'alt grau de frau d'aquests contractes).

Per tant, hem d'entendre que el programa de govern es proposa mantenir totes les facilitats a l'acomiadament incloses en totes dues reformes laborals: l'acomiadament "objectiu" amb indemnització de 20 dies, incloent-hi la seva aplicació en cas de «preveure pèrdues» o quan hi hagi beneficis però aquests hagin disminuït. I l'acomiadament lliure durant el primer any

per al «contracte d'emprenedors», la generalització de l'acomiadament amb indemnització de trenta-tres dies en lloc de 45, l'eliminació dels salaris de tramitació en cas d'acomiadament improcedent.

Diàleg Social?

Fins ara, els sindicats han exigit la derogació de les dues reformes laborals o, almenys, la reversió dels seus aspectes més significatius. Així, el Secretari General d'UGT, Pepe Álvarez, ha declarat que *“no comptin amb nosaltres per a negociar un nou Estatut dels Treballadors si no arribem prèviament a un acord sobre la derogació de les reformes laborals, o si no acordem la derogació dels aspectes més lesius” d'aquestes reformes*.

Hi ha una majoria d'esquerres en Corts que permetria aquesta derogació (PSOE, UP, ERC, BNG, Bildu, Més País, Compromís, BNG). És el que espera la majoria treballadora.

Ara bé, tant el govern com els sindicats es proposen procedir a aquesta derogació- sigui total o parcial- mitjançant el diàleg social, és a dir, asseient-se a la taula amb la patronal. Una Patronal a la qual la reforma de 2010 li va semblar “poc ambiciosa”, que va secundar amb entusiasme la reforma de 2012 i que ha fet pública la seva oposició a tocar qualsevol aspecte d'ambdues. L'experiència del “diàleg social” sobre la pujada del salari mínim, en el qual govern i sindicats proposaven 1000 euros, és que la patronal ha aconseguit rebaixar la pujada a 950.

Algú dirà que negar-se al diàleg social és negar la negociació, base de la mateixa naturalesa dels sindicats. Però hi ha una diferència essencial entre una cosa i una altra. Ho il·lustrem amb l'exemple de França, on el govern Macron proposa una taula de «diàleg» sobre la reforma de les pensions. La base d'aquesta taula és que cal «negociar» com reduir la despesa

en pensions, si augmentant l'edat de jubilació, eliminant els règims especials de jubilació, introduint la jubilació per punts o una mica de tot. Ara bé, la qüestió és que reduir la despesa en pensions, premissa central d'aquesta Mesa, és una exigència del capital financer, no una reivindicació de la classe treballadora que, al contrari, demana millorar el salari diferit dels seus jubilats. El mateix va passar a Espanya amb l'ASE, signat en 2012, on els sindicats van entrar a negociar com reduir la despesa en pensions «per a salvar la Seguretat Social», i el resultat va ser retardar l'edat de jubilació, augmentar el període de còmput per al càlcul de la pensió i augmentar el nombre d'anys necessaris per a tenir una pensió completa. Això és diàleg social, ficar a les organitzacions obreres a debatre com aplicar els plans del capital financer contra els treballadors. El contrari de negociar sobre la base de les reivindicacions obreres.

Cal recordar que totes dues reformes es van imposar sense negociació ni cap diàleg. Per tant, han de derogar-se íntegrament i sense donar peu a la Patronal al fet que es mantingui el que ells vulguin. És l'exigència del moviment obrer que les nostres organitzacions no han d'abandonar.

Evidentment cap treballador afectat o empleat públic rebutjarà els augments anunciats, encara que estan lluny de les necessitats reals. Però aquestes mesures del govern plantegen una qüestió de fons: si la voluntat és acontentar els empresaris, a la CEOE, i, per tant, al règim monàrquic, cap mesura de fons com la derogació de les dues reformes laborals es realitzarà. Per tant, és vital mantenir la total independència de les organitzacions respecte al govern que busca lligar al moviment obrer per mitjà del “diàleg social” als límits del que els empresaris i el capital financer poden acceptar.

El Tribunal Suprem “inhabilita” a Torra

Aquest dijous 23 de gener el Tribunal Suprem ha decidit llevar-li l'escó a Joaquim Torra president de la Generalitat. Mesura aplicable fins que hi hagi una sentència en ferma sobre la seva inhabilitat.

La Junta Electoral Central-òrgan administratiu -va dictar aquesta mesura acusant Torra per haver permès que una pancarta demanant la llibertat dels presos republicans catalans pengés al balcó de la Generalitat durant les passades eleccions.

El Tribunal Suprem no es pronuncia sobre si la pèrdua de l'escó implicarà la perduda de la funció de president.

Els lletrats del Parlament de Catalunya consideren que és al Parlament al qual li correspon prendre aquesta qüestió, opinió compartida per l'actual ministra de defensa, Margarita Robles, sota l'argument que la sentència no és ferma, perquè es troba en fase de recurs per haver estat impugnada pel mateix Torra.

Les institucions judicials franquistes i els delictes d'opinió

En efecte, aquesta és la qüestió, es tracta que el Tribunal Suprem en concordança amb la Junta electoral central castiguen un delictes d'opinió, de llibertat d'expressió. Aplicació que és una constant dels tribunals d'aquest país, tribunals que no podem oblidar que estan presidits pel Rei. Única autoritat que reconeixen.

Aquesta decisió va en la mateixa línia de les monstruoses condemnes als republicans catalans, a l'a llei mordassa, a l'aplicació de l'article 315,3 contra els sindicalistes.

No pot haver-hi llibertats en aquest país sense acabar amb aquestes institucions, pilar central del poder monàrquic, de la Casa Reial.

Què farà el govern?

La decisió del Tribunal Suprem és un míssil en profunditat contra la reunió prevista entre Sánchez i Torra a principis de febrer.

La dreta franquista ha llançat les campanes al vol contra el govern. És a dir, tota possibilitat de diàleg o sortida política serà boicotejada pels partits franquistes i les institucions.

Cap mesura democràtica pot prendre's sense enfrontar-se a aquest aparell o sigui a la Corona.

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reus, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reus, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta